

Та дано разкара
Болката въ стомаха.
Тия три дни, Кърте,
Сякашъ триста бѣха.
Ежко се замисли,
Надалечъ погледна,
Па каза на Лиса,
Както му е редно;
— Ахъ, кума-кумичке,
Хубава сестричке,
Почини си още,
Малко е до края.
Като стигнемъ горе
Ще извикамъ Зая.

Той сега въ шумака
Чака и кротува,
Него ще помолимъ
Да ти поврачува.
Сепна се Лисанка,
Па се поразшава:
— Азъ си отпочинахъ,
Да вървимъ тогава.
Дълъгъ пжтъ вървѣли
Нищо не видѣли,
Ала чакъ накрая
Срѣщатъ Зая Бая,
— Зайко, братко Зайко, —
Ежко се обади,
Тръгнахме да търсимъ
Бащини ливади
Лиса зле е болна,
Лиса я не бива,
Ахъ дано намѣримъ

Билки и коприва.
Вървамъ, че ще има
Нѣкжде тѣдява,
Или меча пита,
Или пѣкъ тинтява.
Гледай я, горката,
Отъ коремъ се свива.
Хайде, Зайче Байче,
Съ нази на коприва!

Тръгнаха тогава —
Лисанка не става:
Легнала, кротува,
Болна се преструва.
— Ахъ, какво ни стигна!
Лиса е умряла,
Нали три дни вече
Нищо не е яла.
Па замоли Ежко:
— Зайче, ако знаешъ,

Я легни до Лиса,
Та да ѝ побаяшъ.